

השליחות נמשכת גם לאחרי הגאולה

שיחת יום א', כ"ח מרחשון ה'תש"נ -
בקשר לכינוס השלוחים העולמי -
בלתי מוגה

פּוֹתַחֵיזַן נְדָנָר מַלְכוּת

ממש, כמעשיו של רפב"י בפדיון שבויים שבהם דרושה מידת הזריזות ביתר שאת וביתר עוז, וכמובן מאליו שכאשר יהודי נמצא בשבי ואינו ברשות עצמו אלא ברשות אחרים שאינם יהודים ומי יודע מה יהי' אתו ברגעים נוספים שישאר בידיהם – האם תהי' אפשרות לעזור לו או להשתדל שלכתחילה לא יהי' דבר בלתי רצוי כו', כמדובר כמ"פ].

ב.לאחרי ביאור מעלת "כינוס השלוחים העולמי" בכלל, נבוא לענין השליחות בפרטיות.

ובהקדמה:

כל התורה כולה – "כללות ופרטות נאמרה", היינו שעניני התורה ישנם תחילה **בכללות** ומהכלל באים **פרטים ופרטי פרטים** וכו', ועד"ז הוא גם בענין השליחות:

לכל לראש ישנה השליחות הכללית ביותר ששוה בכל או"א מישראל – השליחות של כל נשמה שיורדת "מאיגרא רמא לבירא עמיקתא" כדי לעשות "דירה לו ית' בתחתונים" [ועד"ז השליחות הכללית והעיקרית של אוה"ע – לעשות את העולם מקום מתאים ליישוב בני אדם, "לשבת יצרה" (ועיי"ז שהעולם יהי' "יישוב" ו"דירה" לאדם **התחתון**, סו"ס יהי' גם "דירה" לאדם **העליון**)].

ומהכלל הכללי באים לכלל פרטי יותר – השליחות שמוטלת על כאו"א מישראל מיד שנולד (ולפני שנעשה בר-מצוה) שעלי

בכך שעם אחד יתנהג כדבעי, ואע"פ שעם זה בכמות הוא "אתם המעט מכל העמים" אמנם יכול לסייע בזה כו', אבל כדי שכל העולם יהי' בהתיישבות מוכרחים לפעול ולהשפיע על שבעים האומות שהם עצמם יעסקו ביישובו של עולם.

אלא שבזה גופא – עליהם לדעת שיש לעשות זאת מפני ש"צוה משה רבינו מפי הגבורה" כמ"ש הרמב"ם בנוגע לשבע מצוות ב"נ בכלל, היינו שאוה"ע צריכים לקיים את שבע המצוות שלהם מפני שניתנו מאת הקב"ה על הר סיני בשעה שניתנו כל המצוות לבנ"י.

ואם קיום כל פרט משבע המצוות דבני נח צ"ל מפני שכך צוה משה רבינו מפי הגבורה – עאכו"כ בנוגע לכללות הענין ד"לשבת יצרה", כיון שיש בו הדגשה מיוחדת והשתדלות מיוחדת במצוות שניתנו לבנ"י, ולכל לראש – בענין "פדיון שבויים" (וכיו"ב) הנקראת "מצוה רבה" בדוגמת הענין ד"לשבת יצרה" שבגללו יש באומות העולם מעין המצוה דפו"ר שהיא ג"כ "מצוה רבה", מפני השייכות שלה לענין ישוב העולם.

[וע"פ המדובר כמ"פ שכל ענין בתורה נלמד הן בדרך פשוט והן בדרכים אחרות, יש להעיר מהידוע שרבי פנחס בן יאיר דוקא התעסק ב"פדיון שבויים" בפשטות, והוא תנא דברייתא הידועה ומפורסמת (בסיום המסכת שלומדים כהנה לקבלת התורה, מסכת סוטה) שסיומה בענין רוח הקודש והגאולה העתידה לבוא במהרה בקרוב

א. כאשר כמה יהודים מתאספים ביחד ועאכו"כ כאשר מתאספים כו"כ 'מנינים', עשירות מישראל, הרי זה ממשיך השראת השכינה, כמאמר רז"ל "אכל בי עשרה שכינתא שריא". והיינו, "אף שאינם מדברים בדברי תורה" (כהוספת אדה"ז באגה"ק), ועאכו"כ באסיפה זו שהיא בקשר לתפילה, דברי תורה וקיום המצוות, ובה גופא – מצוה מיוחדת – "שליחות" בכל העולם כולו.

ומזה מובן עד כמה ההשתתפות בכינוס נחשבת זכות לכאו"א מהמשתתפים (באופן האפשרי לכאו"א) וככל שההשתתפות גדולה יותר – הזכות גדולה יותר. וממילא, מובן מאליו שההשתתפות ב"כינוס השלוחים העולמי" היא זכות עבורי ועבור כל הענינים כו'.

ומכיון שזהו "כינוס **עולמי**", יש להתפלל להקב"ה שפעולתו תהי' באופן ד"הולך ומוסיף ואור" בכל העולם כולו. ואע"פ שקשה לאדם אחד להשפיע על רבים, הרי "חברך חבא אית ליי" ונוסף ע"ז (והוא העיקר) – בודאי ישנה סייעתא דשמיא, שהרי מדובר בחפץ ורצון לסייע לרבים מבנ"י בהפצת התורה והיהדות.

וכמו"כ, שמלבד הפצת התורה והיהדות בין בני ישיע ה"כינוס **עולמי**" על כל שבעים אומות **העולם**, לקיים שבע מצוות בני נח, ולכל לראש – ע"י השתדלות שאוה"ע יוסיפו בעניני צדקה הפועלים ישוב העולם בכלל – "לשבת יצרה" וכפי שרואים במוחש, הרי כדי לפעול זאת לא די

אע"פ שהשליחות היא לחיים נצחיים, לעולם ועד, אעפ"כ יש חשיבות גדולה ביותר למילוי השליחות כדבעי בכל רגע ורגע ולכל פעולה קטנה ביותר - שמעשה פרטי אחד פועל שינוי והוספה, "מכריע", בשליחות הכללית במשך כל החיים הנצחיים

ד. ע"פ כל הנ"ל מובן שבשליחות ישנם כו"כ דרגות (בכללות ובפרטיות כו', כנ"ל בארוכה) ואופן מילוי השליחות בפועל הוא שבכל רגע ורגע צריך למלא את השליחות הפרטית והמיוחדת ש"הזמן גרמא", וברגע פרטי זה, הרי השליחות הזו קודמת לכל שאר השליחות, אבל בד בבד עם מילוי שליחות זו בתכלית השלימות, צריך לזכור שזהו פרט מהשליחות הכללית ולעשות את כל הדרוש ברגע זה הן מצד מילוי השליחות הפרטית של אותו רגע והן מצד היותו רגע של הכנה למילוי שאר הפרטים של השליחות הכללית, היינו שליחות כל השעה, כל המעל"ע, השבוע והחודש, ועד למילוי השליחות של כל רגע ורגע בתור פרט והכנה לשליחות הכללית של כל החיים, היינו שכל רגע ורגע איננו רק ענין בפ"ע אלא הוא נוגע לכל השליחות הכללית וע"י מילוי השליחות ברגע פרטי אחד וניצולו כדבעי אפשר להוסיף שלימות בכל משך החיים!

וכמו שמצינו במשה רבינו שביום האחרון למילוי שליחותו בעולם הזה ("בן מאה ועשרים שנה אנכי היום") - שבדאי מילא שליחותו עד אז בתכלית השלימות בהתאם לגודל מעלתו כ"מבחר המין

התורה, כמודגש ביום "י"ט כסלו" שמא התחילה, בעיקר, הפצת המעינות חוצה בכל היסטורעם, ועד"ז (בדורות שלאח"ז) ביום "יו"ד כסלו" שלפניו ועד"ז ביום "ט" כסלו" שלפניו - יום ההילולא דאדמו"ר האמצעי, כמדובר כמ"פ.

ג. והנה, השליחות המיוחדת לכל חודש היא שליחות פרטית לפי ערך השליחות הכללית של כל השנה (ועאכו"כ לגבי כללות השליחות של ירדת הנשמה בגוף, כנ"ל) אבל לאידך גיסא ה"ז בגדר שליחות כללית ביחס לשליחות של כל **שבוע** שהיום הראשון בו נקרא יום **ראשון** בדוגמת היום הראשון למעשה בראשית (הכולל את כל שבעת הימים הראשונים למעשה בראשית), אע"פ שמאז כבר עברו רבבות ימים, כמבואר בלקוטי תורה.

ועד"ז בנוגע לשליחות הכללית (לפי ערך) של כל **שבוע**, ביחס לשליחות הפרטית של **כל יום ויום**, שהרי עבודת האדם צ"ל באופן ד"כל יומא ויומא עביד עבידתי", היינו שלכל יום ויום יש שליחות פרטית ("עבידתי") המיוחדת לו - בהתאם לחלק בפרשת השבוע השייך ליום זה.

ובזה גופא - שליחות היום נחשבת לשליחות כללית בערך השליחות הפרטית של כל **שעה** (בהתאם לייב צירופי שם הוי"ב שעות היום וייב צירופי שם אדני-בי"ב שעות הלילה, כמבואר בתניא), ובפרטי פרטיות - השליחות של כל **שעה** היא כללית ביחס לשליחות הפרטית של כל **רגע**, כמבואר בספרים אודות חשיבות הניצול של כל רגע ורגע כדבעי במילוי השליחות המיוחדת לאותו רגע, עד כדי כך ש"בוחנים" את האדם אם אמנם מילא את שליחותו בשלימות וניצל כל רגע - "לרגעים תבחננו".

[ולהעיר מפתגם והוראת נשיא דורנו - "סיאיז ניטאָ קיין פּאַרפּאַלן" (לעולם לא אבוד), היינו שגם מי שלא מילא את שליחותו ברגע מסויים יכול להשלימה עי"ז שברגע הבא יצרף לשליחות הפרטית של אותו רגע גם את עבודת התשובה שבכחה לעשותו "בעל-הבית" על העבר, כולל גם - העבר הרחוק ביותר, ועאכו"כ כשמדובר על תיקון והשלמת השליחות של זמן קצר לפני"ז, תיקון שנה אחת או רק חודש אחד, שהרי "כל ישראל בחזקת כשרות" ומסתמא מלאו שליחותם כדבעי ובכל עת עשו בפועל את העבודה המיוחדת לאותו הזמן].

"משביעין אותו" - "תהי צדיק", "ועשה טוב", "ואל תהי רשע" - "סור מרע", דהיינו בהתאם ל"שני דברות הראשונים אנכי ולא יהי לך (ש) הם כללות כל התורה כולה כי דבור אנכי כולל כל רמ"ח מצות עשה ולא יהי לך כולל כל שס"ה מצות לא תעשה".

ונוסף ע"ז שהשליחות הכללית (לעשות לו יתי דירה בתחתונים) באה בעינינו פרטיים (תרי"ג מצוות ופרטים בבני"י ושבוע מצוות ופרטים באוה"ע), הנה מדי שנה בשנה, בכל (ערב) "ראש השנה", כאשר ממליכים מחדש את מלך מלכי המלכים הקב"ה - "תמליכוני עליכם" - ישנה התחדשות של הכלל עצמו - שכן, קבלת המלכות (באופן כללי) באה לידי ביטוי בגזירות המלך (בפרטיות) - אבל לכל לראש צ"ל קבלת המלכות בכללות - "קבלו מלכותי תחלה **ואחר-כך** אגזור עליכם גזירות".

ובזה גופא - נוסף ע"ז שבכל ר"ה ישנה התחדשות של השליחות הכללית (שמקבלים בירידת הנשמה בגוף בפעם הראשונה) יש בכל שנה גם חידוש **פרטי** - דהיינו שליחות פרטית המיוחדת לשנה זו בפרט בהתאם לענינה המיוחדת של השנה (ובשנים האחרונות - בהתאם לתוכן המיוחד של "תשמח ותשמח", "תשמח ודין", "יתהא שנת ניסים" וכיו"ב).

וכשם שהשליחות הכללית מתחדשת בכל שנה ושנה, וכמו"כ יש בכל שנה שליחות מיוחדת, עד"ז ישנה התחדשות בכל **חודש** ("חודש" מלשון "חידוש"), וכמו"כ בכל ראש חודש מתחילה עבודה חדשה המיוחדת לאותו חודש דוקא, בהתאם למזל החודש ושאר עניניו המיוחדים לו, שליחות שנמשכת כ"ט או ל' יום בלבד.

[ולהוסיף, שהתחדשות השליחות בכל ראש חודש היא גם ב"ה - ראש חודש תשרי, שבנוסף לענין הכללי (וההתחדשות הכללית) דראש **השנה**, ישנה התחדשות מיוחדת (וסדר עבודה מיוחד כו') מצד **החודש**, כדמוכח מזה שמלבד קרבנות היום מקריבים ב"ה גם קרבנות ר"ח, והרי עיקר ענין הקרבנות, "אדם כי יקריב", הוא שיהי "**מכם** קרבן להוי"י"].

ובעמדנו בימים הסמוכים לר"ח כסלו, יש לעורר אודות השליחות המיוחדת של חודש זה שתחילתה בשבת מברכים שלפני"ז (כמבואר בספרים) - השליחות דהפצת המעינות חוצה, דהיינו הפצת פנימיות

האנושיי ואעפ"כ השתוקק וכו' למלאת את השליחות של הכניסה לארץ ישראל ועכ"פ ראיית הארץ ע"י העלי אל הר נבו – כיון שפרט מסויים בשליחות נוגע לכללות השליחות, כנ"ל.

ה. ויהי רצון, שמהדיבור בענינים אלו יבוא כאו"א להתבוננות בזה וההתבוננות תביא (ובנקל) לידי מעשה, "המעשה הוא העיקר" – מילוי השליחות בפועל בכל הענינים בכל הפרטים שדיברו עליהם בכינוס השלוחים שבודאי דנו בו כיצד להוסיף במילוי השליחות "כהנה וכהנה".

וכאשר מחליטים החלטות טובות בכיון זה, אזי הקב"ה עוזר ומצליח לקיימן בפועל ו"מי שיש לו מנה רוצה מאתיים", "מאתיים רוצה ד' מאות".

[ולהעיר מהקשר לפרשת השבוע (דמיני) אזלינן וז"ע קראו ולמדו אותה) – "ארבע מאות שקל כסף עובר לסוחר".]

ומארבע מאות באים לשמונה מאות וכו' עד למילוי השליחות בתכלית השלימות. ובה גופא – שלימות אחר כדבעי במשך מאה ועשרים שנה באים לשלימות ד"מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים, ומזה – לשלימות נעלית עוד יותר.

כלומר: השליחות נמשכת גם לאחר הגאולה האמיתית והשלימה, ומכיון שנכנסים אלי (ומתוך ריקוד) בנשמות בגופים וללא הפסק בינתיים ממשיכים לחיות חיים נצחיים, הרי זה מביא לשלימות נעלית יותר גם בעבודה עתה. שכן, טבע האדם הוא שעצם הידיעה שמעשה שלו נוגע לשנים רבות, מביאה לידי כך שהעשי תהי' בהשתדלות יתירה כו', ועאכ"כ אם המעשה נוגע לכל ימי חייו, שאזי ההשתדלות גדולה עוד יותר.

ועפ"י מובן עד כמה יש לנצל את הכחות שניתנו לכאו"א מהשלוחים, שהרי הוא שלוחו של הקב"ה, "כמותו ממש", ובודאי נותן לו הקב"ה את הכחות הדרושים למילוי השליחות בכל פרטי – היינו השליחות של כל רגע, וכל שעה וכל

יום וכל שבוע וכל חודש וכל שנה, השליחות הכללית במשך כל ימי חייו, ועד שזוכה תיכף ומיד ממש, בתוך כלל ישראל, לגאולה האמיתית והשלימה, וממשיך את מילוי השליחות מתוך שמחה ב"חיים נצחיים" נשמות בגופים, כנ"ל.

ו. ויש להוסיף, דאע"פ שהשליחות היא לחיים נצחיים, לעולם ועד, אעפ"כ יש חשיבות גדולה ביותר למילוי השליחות כדבעי בכל רגע ורגע ולכל פעולה קטנה ביותר – ע"פ פס"ד הרמב"ם "עשה מצוה אחת" (דהיינו פעולה אחת בלבד – מחשבה אחת, דיבור אחד או מעשה אחד) – "הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה", ועד"ז בנדו"ד – שמעשה פרטי אחד פועל שינוי והוספה, "מכריע", בשליחות הכללית במשך כל החיים הנצחיים.

וטעם הדבר הוא, מפני שגם ב"נצח" ובלי גבול שייך הוספה ועלי מחיל אל חיל, כמבואר בספרים.

ויהי רצון שיקויים בכאו"א "ילכו מחיל אל חיל" ועד להמשך וסיום הכתוב – "יראה אל אלקים בציון" דקאי על פנימיות הנשמה שניתן להגיע אלי "יראה", ע"י מילוי השליחות כדרוש, ומזה באים ל"ציון" כפשוטו, שטח האדמה בגשמיות שבארצינו הקדושה, ושם גופא – בירושלים עיר הקודש, ושם גופא – בחלק זה הנקרא "ציון". שכן, כשיהודי מגלה את ה"ציון" שבו – פנימיות הנשמה, הרי הוא פועל את גילוי הפנימיות שבעולם, באופן של "יראה" – גילוי ממש עד שאפשר לממש אותו בחוש המישוש כי הפנימיות חודרת ומתגלה בכל הדרגות עד למעמד ומצב שיורגש בחוש המישוש, ואדרבה – עיקר הענין נפעל דוקא בגשמיות (כמבואר בספרים בארוכה ובפרטיות, וכמובן וגם פשוט).

ועוד והוא העיקר, שממילוי השליחות ברגע זה נבוא למילוי השליחות של רגע הבא, ומכיון ש"אחכה לו בכל יום שיבוא" תיכף ומיד, יהי זה רגע שיפעול שינוי עיקרי

השליחות נמשכת גם
לאחרי הגאולה
האמיתית והשלימה,
ומכיון שנכנסים אלי
(ומתוך ריקוד) בנשמות
בגופים וללא הפסק
בינתיים ממשיכים
לחיות חיים נצחיים,
הרי זה מביא לשלימות
נעלית יותר גם
בעבודה עתה

בכל המציאות דזמן ומקום, והשליחות ברגע הבא תהי' שליחות מיוחדת, ובמילא – בתוספת כחות מיוחדים שהרי יש לעשות את השליחות בכל כחות הנפש "בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך" וכמדובר כמ"פ ש"שליח" בתוספת עשר, כמספר כחות הנפש – בגימטריא "משיח".

ותוכן הענין הוא שע"י העבודה בכל כחות נפשו מגלה ה"שליח" את ה"משיח" שבו.

וזה ממחר ומזרז את ביאת המשיח בפשטות (בחי "ציון" והפנימיות של כל נפשות בניי האנשים הנשים והטף), שיבוא תיכף ומיד ממש. והעיקר – שכל זה יהי' בפועל למטה מעשרה טפחים, ומהגאולה האמיתית והשלימה בפועל, זוכים ל"ילכו מחיל אל חיל יראה אל אלקים בציון" בפועל, ולכל לראש – כפירוש הפשוט – עיר הקודש שבארץ הקודש (וכולל גם – כל הפירושים הנוספים שבה, ציון שבנשמה כו').

וכל זה – באופן ד"ממש", תיכף ומיד ממש.

מה עשית היום לקירוב הגאולה?

הוסף בלימוד התורה ובפרט בענייני גאולה ומשיח • הוסף בתפילה • הוסף בצדקה